

ŞEVKET’İN ANASI

Ercan KÖKSAL

“Şevkeeeeeeeett!”

“Şevkeeeeeeeett!”

“Gözü kör olmayasica, yine nereye kayboldun ?”

Karşı binada oturan kadının gırtlaktan çıktığı andan itibaren insanın beyin damarlarında büyük bir tahribe sebep olan bu şirret sesini gün içinde aşağı yukarı iki üç saatte bir duyardım. Yalnızca ben değil, benimle birlikte sokağın iki yüz metre ötesinde oturan mahalle sakinleri de duyardı. Bu sesi her duyduğumda da kendimi camdan aşağı atıp sesten bir an evvel kurtulmayı düşünürdüm. Öyle anlar olurdu ki sırf kadının çığlıklarından kurtulabilmek için sokağa çıktıktan sonra Şevket’i kulaklarından tutup bu şirret kadına götürmeyi düşünmüşlüğüm bile vardır. Ona;

“Al sana Şevket, sus artık be kadın, şu sesini artık duymak istemiyorum!” demek istiyordum.

Fakat kimdi bu Şevket, kaç yaşındaydı? Neye benziyordu mesela?

Yoksa o da şu camdan bağırان kadın gibi ucube bir şey miydi?

Bunu öyle hemen öğrenemedim. Yalnız bir gün akşamın geç vakitlerinde Hakan Taşıyan’ın;

“*İnan ki ağlamadım, hüznünlüyüm sadece*” sözleri eşliğinde kadının sesi ve Şevket’in çığlıkları duyuluyordu. Şevket’in bir kanepeden diğerine, bir odadan ötekine evin içinde kadınla köşe kapmaca oynadığını hemen tahmin ettim. Kim bilir, bir yakalasa Şevket’i ne edecek? Derken, Hakan Taşıyan mikrofonu İbrahim Erkal’a bıraktı.

*“Canısui, Canısui...
Ömrümüüüünn yarısuii
Ben senden ayrılmam
Alnımın yarısuii”*

demoşti ki,

Ah, diye bir ses duydum. Sanıyorum Şevket terliğı alnının ortasına yemiş ve âdeta bir sinek gibi koltuk ve duvar arasına düşmüştü.

Kadın, Şevket’i çağırmağı günlerde de boş durmazdı. İlla seslenecek birini bulurdu. Bir gün Ayşe, diğerk gün Leylâ...

Madem konu kadından açıldı, maharetlerini eksik anlatmayalım. Günün hangi saati olduğunun hiçbir önemi yoktur, gece yarısından sonra da olabilir, yan taraftaki ya da üst katındaki komşusuyla camdan cama aleni dedikodu yapabilir. Bu dedikoduya karşı binanın penceresinden Ayşe de dâhil oluverir. Tabii, mahallenin geri kalanı da, dedikodusu yapılan kişiler de dâhil olmak üzere, herkes bu konuşmaları duyar.

Sohbetin bir yerinde Ayşe, Leylâ’ya;

“Leylâ duydun mu kız, bizim yan taraftaki gelin doğurmuş, bir kızı olmuş.”

Leyla buna mukabil;

“Yaaa, öyle mi? Alt katta oturan hoca hanımın da kızı olacaktı diyorlar.”

“Kız Ayşe, bu hoca hanımın herifi ne iş yapıyordu? Sürekli evde... Kız yoksa bu adam işsiz mi?”

“Yok anam, yazar mıymış neymiş! Kitap yazıyormuş. Öyle diyorlardı.”

“Git anam, yazarlık diye meslek mi olmuşt? Milletle eğleniyor herhâlde.”

“Yok kıızz, iyi kazanıyormuş diyorlar. Ben diyenlerin yalancısıyım.”

Sohbet burada döner, bizim binanın en üst katında oturan Enver’e gelir.

“Kız Ayşe, Enver’i geçen gün apartmanın önünde niye dövüldük, biliyor musun?”

Bu soruyu Enver’in duymuyor olma ihtimali var mı? Elbette yok. Duyar, ama ne hikmetse o kaba saba Enver, bir tek bu dedikodunun ortasına dalmaz.

Ayşe, Leylâ'nın sorusuna cevap verir;

“Enver, binanın önünde oynayan oğlanı burada gürültü yapıyor diye dövmüş. Oğlanın babası da binanın önünde Enver'in üstüne yürüdü.”

Tam burada güya seslerini biraz kısmaya çalışarak;

“Bacım, Enver'i adamın elinden zor aldılar. İnan olsun, adam burada elindeki bıçakla onu kıştır kıştır doğrayacaktı. Babasıyla kardaşı oradan güçlükle kaçtı.”

Bütün bu konuşmalar böyle sürüp giderken ben yatakta döner; o da olmaz kalkıp oturur, O da fayda etmeyince kalkıp camın önüne gider, ağzımın içinden bildiğim bütün küfürleri sayardım. Sonra bir ara camı açıp kadınlara bağırmaı düşünür, fakat hemencecik vazgeçerdim. Bu arada konuşmalar gece ikiye varıncaya kadar sürerdi. Sonra bizim Şevket'in anasının uykusu gelir, sessiz sedasız yatmaya giderlerdi.

Sabah olduğunda yine bu kadının sesiyle uyanırdık. Bir kadın haftada kaç kez çamaşır yıkayabilir? Mesela, Şevket'in anası için böyle bir sınırlama mümkün değil. O günün her saati yıkayabilir. Sonra yıkadığı çamaşırları cama çıkar, önce bir ucundan tutup muntazam bir şekilde üç kere çırpıktan sonra tam tersini çevirir, yine üç kere çırpar. Sonra yanlamasına çevirir, aynı hareketi yapar. Ardından mandallar. Bu uygulamayı istisnasız bütün çamaşırlar için aynı şekilde devam ettirir. Bir de bu işin toplama kısmı vardır. Toplarken de yukarıda saydığım işlemleri sıraya uygun olarak devam ettirir.

Tabii, eli iş yaparken mutlak surette karşı ve üst komşularına da laf yetiştirir. Konuşmaya küçük bir ara verip boynunu sokağa doğru iyiden iyiye uzatarak aralıksız beş saniye sürecek şekilde;

“Şevkeeeeeeeeeeeett” diye bağırır.

Sonra konuşmasına kaldığı yerden devam ederdi.

O, her “Şevkeett!” diye bağırdığında benim vücudumun bütün zerreleri isyan ederdi.

Bir ara Şevket'in kim olduğunu iyiden iyiye merak ettim. Her sokağa çıktığımda mahalle arasında gözüm Şevket'i aradı. Onu bir bulsam;

“Oğlum Şevket, nedir senin bu anandan çektiğin? Sen en iyisi kaç burarlardan, başının çaresine bak, diyecektim.”

Fakat uzunca bir süre Şevket ile müşerref olamadım.

Tam Şevket'ten umudumu kesmiştim ki;

Onu, binanın hemen yan tarafında arkadaşlarıyla oynarken buldum. Açıkçası onun bizim anasının kuzusu Şevket olduğunu tahmin edemezdim. Uzaktan bakınca Şam Şeytanı gibi bir şeye benziyordu. Etrafındaki herkese laf yetiştiriyor, onlara horozlanıyordu. Yalnız yanına kendisi gibi iki çocuk almış, onlarla sağını ve solunu dolduruyordu. Sanırsınız ki, mahallenin bütün çocuklarını tek başına alt edecek.

Çocuklardan biri;

“La Şevket, anan yine seni çağırıyor.”

deyince bütün dikkatim bir anda çocuğa yöneldi. Yedi sekiz yaşlarında esmer bir çocuktı.

Bu fırsatı kaçırmadım.

“Şevket, buraya gel bakalım.” dedim.

Şevket önce biraz şaşırdı. Ne de olsa benim kim olduğumu bilmiyordu. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra güya horozlanarak yanıma geldi.

“Ne istiyorsun?” der gibi yüzüme baktı.

“Şevket, bu anan senden günün her saati ne istiyor?” diyemedim.

Onun yerine;

“Şevket, senin adını kim koymuş?” diye sordum.

Belli ki Şevket biraz şaşırmıştı bu yersiz soruya. O yüzden birkaç saniye duraksadı. Fakat ben sorumu tekrarlayınca Şevket ciddiyetini muhafaza etmeye çalışarak;

“Babaaamm!” dedi.

“Vay senin babanın canına!” dedim. Ama içimden.

“Peki, babanın ismi nedir?”

“Şevkeeett” demez mi?

Onun da mı adı Şevket? diye karşılık verdim.

“Heee, ne olacak?” dedi.

“İyi de Şevket, baban kendi adını sana niye koymuş ki?”

“Dedemin ismi de Şevket de ondan.”

“Haydaaa! Şevket bu iş nasıl olur? Babanın adı Şevket, dedenin adı Şevket.”

Şevket omuzlarını silkti. Belli ki sebebini henüz o da bilmiyordu.

“Şevket, nerelisiniz?”

“Kastamonuuuu!”

“Şevket, senin anan günün her saati senden ne istiyor?”

Yaşı küçüktü, ama sorunun biraz da iğneleyici olduğunu sezmiş olacak, biraz önceki horozlanmadan eser kalmadı. Bu kez çocuksu bir masumiyete büründü. Dudaklarını büktü. İki elinin içini havaya kaldırıp omuzlarını silerek;

“Bilmem!” dedi.

O, ellerini bu şekilde havaya kaldırınca dayanamadım, güldüm. Ben gülünce o da güldü. Sonra kahkahalarımız birbirine karıştı ve binaların arasından süzülerek önce anasının penceresine kondu. Oradan gökyüzüne çıktı. Yoksa gökyüzüne çıkan kahkahalar değil de Şevket miydi?